

O TIO MARCOS D' A PORTELA

Os mandamentos d'o Marcos
fora d' airexia, son eis:
facer á todos xusticia,
non casarse con ninguen,
falar o gallego enxebre,
cumprir c'o que manda a ley,
loitar pol o noso adianto
con entusiasmo e con fé,
vestir calzós e monteira
peromna século amen.

T:ñen os pobos a gala
n-o seu linguaxe falar:
fálase chino n a China,
portugués en Portugal,
catalán en Cataluña,
e n a Alemania, alemán:
só'o os gallegos d' agora
hasta vergonza lles da
falar a melosa e dulce
fala que falan seus país.

PARRAFEO C' O POBO GALLEGO

Ano quiato

Ourense 23 de Novembre de 1883.

Parrafeo coarto

EN AUDENCIA

Non fago mentres de chegar á ser me-
nistro, por mais que algús se fan d' este
pau, nin me teno por gobernador. anque'
segun vou vendó, calquera fillo de veciño
pode selo; tampouco son pagado de fachen-
das nin vivo cobizoso d' impoñer o meu
pensamento á ninguen pra que, tomándos
por onde qu'ima, xuzgan que si dou aulen-
cia, é por votalas d' home repinicado e
de gran poder. Pol-a contra, as miñas au-
dencias son pr' os desherdados d' a fortuna,
pr' os que teñen as faltricas valeiras, pr' os
que nó son oubidos nin agasallados en nin-
gures.

Dou aulencia por que non podo pasar
por outra cousa. porque son moitos e moitas
os que veñen á facerme conto d' o que lles
pasa, e non sen lo merecente d' elo inda non
falta quen me consulte.

Acrarado o negocio e tendo aviso de que
un fato de labregos agardan pra verse co-
migo, chamarei o Fuco, rapaz qu' inda non

entrou en quintas, d' o que me vallo, así
como si fose un axuda de cámara.

Xa o temos eiquí.

—Bós dias, TIO MARCOS.

—Felices, boa peza. ¿Qué hay de novo?

—O demo y-a nai. Hoxe temos aulencia
longa. Hay un furmigueiro de xente cobizo-
sa de falar con vosté.

—Pois un á un que veñan vindo.

O señor Xan d' as Condomas.

—Co-a licencia de vosté.

—Séntese e vaya votando un d'estes xa
rutos d' o estanque; mais teña tino ó fumalo,
pois ben poidera suceder que tompase por
descoido. ¿E logo, que conta?

—Trayo crebada n-estes dias a cabeza
de cavilar n-o xuncras d' a política.

—Tamen ti queres meterte nesas fon-
duras?

—¿Que llei facer, Tio MARCOS? E a froita
d' o tempo, e como non se fala d' outra cou-
sa, e algo nos vai e nos ven n-o conto.
¿Vosté que lle quer?

—Millor fora que vos deixáralles de an-

drómenas e tivérades mais ánsia en precurar os bés.

—O mesmo digo eu; pero ten un por forza que s' acupar d' a política dende que por ela nos ruben os trabucos e temos que andar en eleuções, preitos e outras zaramallas.

—Pois tí dirás o que queres.

—Ande, eu quero saber si é ou non é certo, tal com' o lein n-os papês, qu' a conciliación non cualla, que se van á disolver as Córtes. Teño deprendido qu' as Córtes son un terronciño d' azúcre, qu' a voluntá d' o noso rey pode facelas veces d' a auga, e metendo n-ela o terronciño de azúcre quedarán í o s. Deprendin tamen que, si o que penso non marra, ese vaso d' auga azucreada faralle proveito á ús e in lixestáraselle á outros, á Sagasta poño por caso. Os conservadores e os esquerdos andarán á elas por coller a auga azucreada, e como os segundos non saben onde teñen a mau direita por manear mais d' o que fora debido a esquerda, virán os primeiros que teñen as maus sempre dispostas á coller o que se lle perde calquera, e agarrarán o vaso e fartaranso de beber hastra que non deixen pinga, pois sede teñena boa.

A min non se me esquece qu' os esquerdos non son mancos e que Sagasta n-eso d' enxuguez sabe tanto com' o boticario d' a mina alcali; pero com' a política n-anosa terra faise de *quitate ti pra pãtermz eu*, poidera ser que lle dixesen, por aquilo d' o *turno pacífico d' os partidos*, qu' agardase á que lle chegase o tempo.

—¡Ay, nunca Dios me dera, e que revoltos che anlan os meolos! ¿Qué tés tí co-a política que fan en Madrid? ¿Qué ganas ou que perdes con que mande Sagasta ou Cánovas ou o diaño maor d' o inferno?

—Son liberal, TIO MARCOS, e liberal en-xebra.

—Eu tamen o son, mais durmo esas angueiras, porque de sabido esquezo que pensar n-elas é perdél-o tempo, pol-a razón de que nunca ha ser a política como nos a pensamos e como nos conven.

—Pois eu....

—Vólte dalle: falemos d' outra cousa. O gaiteiro de Ribadavia....

—¡Adiante! Foliada temos.

—Veño de presa á decirlle qu' o señor alcalde xa m' ergueu a multa que me votara por tocál-a gaita sin seu premiso.

—Fólgame, pois sendo aquel amigo de *temprar gaitas* y-os d' o Riveiro aficionados á muiñeira dávame noxo qu' andivesen liados o alcalde y-o gaiteiro d' a vila.

—Perdoe, TIO MARCOS; as cousas n-o seu lugar. Os d' o Riveiro sonlle mais aficionados ó fandango que á muiñeira.

—¿Seica mollaches a palleta?

—Un pouquiño, así como pra lle dar gracia.

—Pois vaite co-a gaita á outra parte.

Un pescantin d' a Barreira.

—Que pase, Nagocio d' espiñas.

—Veño, TIO MARCOS, á que faga o favor de me poñer n-o seu periódico qu' o concexal don Ou lilo Roman y-o ferrador tivéronnos o domingo que pasou agardando duas horas pra reconocer o pescado. Chegou ás doce e non foron hast' as duas. Os pescantís temos interés pol-o público e doémonos de que lle dean eses prantôs.... Xa vé.... foi un escándalo.... As criadas marmuraban y-odoecian co-a presa. Póñamo.... custe o que custe, pois non é xusto qu' a cousa quede calada, qu' os concexales teñen obrigación de cumprir c'o seu deber.

—Acabaches de falar?

—Dígolle que nunca se viu outra....

—Abonda de parola. As criadas e vos sonde boas pezas, Elas cando parrafean c'os soldados, anque chovan chuzos y-as amas relouquen agardandoas, non se moven nin teñen presa, e vos nin tendes ansia de comprar ó público nin por él se vos dá un pito. Venden'l-el-o pescado como vol-o deixan vender, moitas veces cheirando e cuasi sempre caro.

Esto non quere decir que me pareza ben a nugalla d' o concexal de servicio, quén d' oxe en diante xa terá coidado de non deixaase levar pol-o sono.

—TIO MARCOS, eso de que lleire o pescado ás veces, non é culpa nosa; téñena as criadas que van á escamálo á Burga.

—Esto non cola pois nin o que asou a manteiga o faria. Menos palabras e mais obras, non vos queixades tanto d' o que vos fan xa que tanto calandes o que facedes. e procurando qu' os oreñsais non vivan tan escamados pra vos.

—Descoide, Tio MARCOS, qu' á primeira eille pagal-o sermón votándolle a cabeza d' unha melruza de contrapeso,

—Ansi che lle paga o demo á quen o sirve.

O tío Lucas d' as Queiroas.

—Oubin qu' o Tio MARCOS anda axuntando paxaros pra unha paxareira, e veno á darlle coñecemento d' un do recibo. Pois amiguíño d' o Señor, temos un alcalde que nin feito d' encarga pra còmernos a broa. Lembrouse un méleco pra que asistise os enfermos probes d' alcaldía. A nómea firmána e cóbrana, mais o méleco non parece. Minto: o mes no señor alcalde en praxa córrenos a espinela, vótanos xeringazos, raxétanos furunchos e póas cataprasmas. Non queremos tanto ben xunto nin somos gostantes en ter méleco de pantalla. Por eso viñen de pé feito á falar con vosté pra que meta ese pixaro n-a paxareira e lle corte as uñas dinantes de metelo.

—Outro tono, tío Lucas; á min no me veña co' esas: cóntello ó señor Gobernador,

—Xa me deprecatei d' elo; mais como estou tan mal portado non me deixarán entrar os garlas que ten n-a porta.

O tío Andreu de Sanorin d' o Carballiño.

—Co-a sua licencia, vou á pechar a porta pra que naide nos escoite. ¡Ay, Tio MARCOS! Dígolle que non sei o que facer de min. Pois como lle iba deñindo....

—Pol-o d' agora nada me dixeches.

—Elle un falar. Pois como lle iba dicindo, a miña filla Maripepa queixase do estomago xa fai tempo, seica den le o mes de San Xuan, e como está esganala e non hay cousa que lle pare n-o corpo (dito sea con perdon) un crego da nosa alcaldía que ten algo de mediqueiro, díxolle que lle sería bõ correrlle a espinela. E dito e feito: púxose á operacion. Correr, debeulla correr ben, porque a rapaza lí que se sinte mellor e vaise pondo mais

grosa; pero nantronte dos mozos veñiños meus paráronme e con tono bulron díxéronme: «Ay Andreu, tí eres parbo ou faste. Nantronte á noite fumos a tua chouza, guichamos pol-o burato d' a porta e vimos ús *cadros vivos*. Levados pol-a curiosidade, petamos. Abreu a tua muller e vimos que alguen, non tendo vagar pra mais, s' agachaba tras do barcal d' os porcos. A tua filla non pareceu. Agardamos y-aló pol-a mañá, ¡como non-o perdéramos d' ollo vimos tamen sair o rato do burato y-érache o...» Dígolle que quedei cego.

—Cego estabas pra non ver craro.

—C-o gallo de lle correr a espinela...

—Pois agora agarda á que lle corra o tempo, que botando a conta den le San Xuan pouco marra, e dempois...

—Cando vexa en que pare...

—En que para seicho.

—¿E dempois qué?

—Córrelo d' a casa a paus pra que non volva a correr espinelas a ningunha filla de veciño.

—Pero Tio MARCOS, porque non me deprecataría eu dinantes do negocio?

—Porque esqueciche que os que sendo códeos acostuman n-a cátedra á apurar o ergo, poucos son os que perden a maña d' ir ó bulto d' as cuestiós.

—¡O ergo, o ergo! ¡Apurar o ergo!

—Déixate de churumicadas que xa non che faltará n-a casa quen chore logo e vai perparando as póas de carballo pra lle correr o lombo á quen lle correu a espinela á tua rapaza.

—Pro namentres.

—¿Fuco?

—Mande vosté.

—Dí que por hoxe non dou mais audiencia.

O RANCHEIRO

POEMA DE COARTEL

(Tradución do castelán do capitán Araña)

Diante d' a ola chea e relocente
vêdeo n-o patio con marcial sembrante,
disposto a repartir cristianamente
o rancho empementado e fumegante.

Limpo por fora, e porco d' augardente,
que acostuma a pagar o machacante,
sabe que n-o reparto ben feitino
sobran ús garabanzos e touciño.

Alá, non lonxe, unha corneta soa,
n-os dormitorios óuzanse alqueiradas,
e e-un barullo que o coartel atroa
baixa a tropa a escaleira a tumballadas
leva o cabo a culler y-a conta boa
temendo do teniente as lufiadas,
pois n-uy sabido ten o cabo Laso,
que o rancho e malo y-ademais escaso.

P ol a o rancho o teniente, esconfiado
de que chegue con él a envenenarse,
e dem pois d' encargar moito coidado
sai pra fora por mor de ventearse.
Esparéxese a tropa pol o estrado
en querqueñas os mais por non luxarse,
y-o rancheiro en vez d' irse pr'a cocina
vay visitar a cantinera eixiña.

Depois de beber ben segun costume,
pón o rancho pra tarde arregradiño,
e como si as racións fosen de fume
fainas evaporar pra ter pra viño.
Bota carlós pra que non morra o lume,
y-escendendo un sobrante de touciño
colle co-a man d' a orella unha colíña
y-alcóndea con coidado n-a parrilla.

Trágase duas talladas con picante,
e sopra e-unha mao namentras fuma,
bota estrondoso aruto por adiante
y-ademais... pero non, párate pruma;
a gracia pouse a rir o muy bregante,
tira do pote co-a culler a escuma,
e como ó vicio de beber s' incrina
volve as olas deixar pol-a cantina.

Á volta do exercicio o rexemento,
e fervendo a cachon ten a patata,
pón n-o rancho o rustrido de pemento,
ós zapitós en vez d' alparagata,
e carga e-o axudante o condemento
limpandoo por afora como a prata,
e dendes d' este ranch' hastr' a retreta
pasa o tempo n-o xogo d' a carteta.

Oito días tal vida fai o grana
hastra que n-o domingo é relevado
por outro que a labereo ben lle gana,
fai entrega d' as olas y-o vidrado,
hispe o traxe rancheiro d' a semana
e con traxe mellor vai ó mercado
co-a virolla Alifonsa, a quen as sobras
ll' entrega a troque d' outras certas obras.

'O «TIO MARCOS D' A PORTELA»

Eu xa son vellíño
De testa nevada,
Que oxe non branquexa
Porque vai pelada,
E dixerll' ós fillos:
Indo aló á ruada,
Dicen q' O TIO MARCOS
De chegar acaba,
Dixerllo á Marica,
A que se espapalla
Cando llo leemos
N-a nosa velada
Namentras contento,
Que me cae en gracia
Sauda ó TIO MARCOS
O Vello d' a Chanca;
Beí vido tí sexas;
Dios che dé a sua gracia,
Cadelas e pesos,
E pesetas brancas,
Nunca tí tropeces,
Deixa as agarradas,
Co-a xente d' a curia
Que nos escangalla,
Dannos cada couce
¡Ay Dios d' a miñ' alma!
Mais hay certas cousas
Non son pra contalas!
Eu teño un *Canario*
Cerrado n-a xaula,
Cando de tí falo
O proviño canta,
Y-é que fai xa tempo
Que te nomeaba,
Tí que das a Oureuse
Lembradía e fama,
Que Dios te vendiga
Ya toda á tua casta,
Isto é o que quere.

O Vello d' a Chanca.

EFEMÉRIDES

NOVEMBRE

- 18 de 1817. E lembrado por eleucion alférez d' armada o notabre marino gallego don Xosé Maria Mac-Crohon e Blake, que foi dempois teniente xeneral.
- 19 de 1833. Celébranse festas n-a Cruña pol-a proclamacion de Sabel II.
- 20 de 1478. Privilexo d'os reis católicos confirmando o Voto de Santiago.
- 21 de 1819. Por real órden mándase suprimir o trabuco de medio real que o auntamento de Vigo eisixía por cada milleiro de sardiña salada.

- 22 de 1633. Don Andreu de Castro, xeneral d' a escuadra fondeada n-o porto d' a Cruña, pide ó reino de Galicia 36.000 ducados pra mercar buques.
- 23 de 1835. Concédese à vila de Pontevedra o título de cibdá.
- 24 de 1280. Por revoltas e-o chantre d' a catredal d' Ourense, os frades de San Francisco son pasados a coitelo por cen homes mandados pol-o subriño d' o chantre, reducindo dempois a cinzas o mosteiro.

CASOS E COUSAS

Moito teño que lle agradecer ós periódicos d' a terriña pol-os agasallos que me fan sin merecelo.

O Cicon de Compostela convertíndose en branda brisa sóprame estes versíños:

«O TIO MARCOS D' A PORTELA
Nuestro querido paisano,
Con polainas y *monteira*
Vuelve á salir con aplauso...
Oiremos sus *parrafeos*
Llenos de sandunga y garbo,
Nos reiremos con sus chistes,
Que son de lo mas *saldo*,
Y de sus sabrosas pláticas
Tendremos ricos bocados...
¡Bien venido, bien venido
Mil veces sea el TIO MARCOS!
*Fillo d' Ourense: unha aberta,
unha aberta hastra a fogarnos!*»

¡A moita honra, carafío!! Veña unha e cen abertas que así paresme reusitar ós tempos en que andaba framante de riola pol-as ruas de Santiago.

O Canario periódico d' o mesmo pobo, tróuxeme n-as suas áas a carta do *Vello d' a Chanca*.

Ese *Vello* debeu ser meu compañeiro n-aqueles tempos que recordo con tristura.
¡Ay meu *Vello*, vámesche pr'as ancollas!!

O gobernador que foi de Pontevedra, señor Matos recibiu n-unha cacería un tiro por descoido que a pouco mais queda teso.

Agora que saíu do peligro pódesele decir que pro adiante precure saber onde caza pra que non lle salla o tiro pol-a culata ou non-o tomen por paxaro.

N-os montes de Soto-Maor algo mais cazou e nunca outra com' ela lle sucedeu.

O señor abade de San Pedro d' a Pena ti-vo catro dias e piques sin lle dar sepultura a un feligrés.

Aposto cinco pesos en cinco rodas a q' o morto era probe.

¡Si eu fora obispo, señor abade, xa lle diría un conto!

Enviudou Benito d' Astureses e de novo casouse ós sete meses.
Si mal saíra n-as primeiras bodas,
a segunda muller, tiñallas todas.

O matrimonio e prato que indixesta,
e canto mais se come, menos presta.

Nantronte chegou a Ourense o verdugo. Todol-os veciños apuxéronse á darlle pousada,
¡Non e milagre! Soilo con vélo parés que se ll' apertan á ún as gorxas.

Un gobernador que ven botándoas de liberal,
que dí que as queixas do público
óubir pol-as vilas vai,
que n-elas é recibido,
cou ¡chin! ¡chin! e ¡tras! ¡tras! ¡tras!
quere decir, con foguetes
e música celestial,
e que fala c' os alcaldes
e non fala c' os demais:
Que xura que o caciquismo
está resolto a esboirar;
e de boas a primeiras
á comision provincial
pide un destino pra un mozo
que n-a sua compañía trai;
barulio, todo barullo,
ese non pode colar,
¿Virnos eiquí con andrómenas?
¡Xá!... ¡xá!... ¡xá!...

Fai dias que n-o camiño de ferro d' Ourense a Vigo escarrilou un tren entr' as estaci-
óns de Frieira e Filgueira; n-o lugar de cos-
tume.

O noso tren ten moita semellanza c' o burro d' o tío Anton. Namentres nou troquen o trazado n-aquel paraxe haberá escarrilamen-
tos.

Conto ó caso.

O tal tío Anton tiña uu burro (con licen-

ia de vóstés) que levaba pr' o muíño cargado de grao. A camiñata dende a casa d' o noso home hastra un regato que habia n-a mitá do viaxe, á forza de paus íbase facendo; pero chegando alí, como si o burro dixese «adiante non paso,» deitábase, e nin berros nin paus lograbán facelo erguer pra seguir camiñando.

Soilo cando relaxado o tío Anton turraba d' o ronçal car' atrás, o burro púñase de pé.

Convencido o noso home de que preítear con burros e perder o tempo, e sabendo por experiencia que o seu tiña o coiro tan duro que daba paus n-él como si os dise n-o aire, deixóuse d' ir pol-o atallo, e viaxaba arrodeando pol-o camiño real.

Pr' o camiño de ferro d' Ourense á Vigo o regato d' o conto está entre Frieira e Filgueira. A locomotora cuasi sempre que por alí pasa escarrila. A empresa xa sabe o que ten que facer: seguir o exemplo d' o tío Anton.

* * *

O *Libredon*, diario de Compostela, dixo que viña eu publicando versos que pican ou peccan algo de *avanzados*, añadindo que se me pode perdoar ó pecado pol-o ben que defendo á causa d' a nosa terriña.

Unha fror con espiñas que me regala, e pra mais no inverno gonde están esos versos avanzados?

A non ser que os alcontrase n-os *Cantos populares*...

Si n-eles anda o *quid*, non teño que facerlle, pois supoño que naide ten premiso pra ll' emendar á prana ó qu' é de lexítima precedencia d' o pobo.

* * *

Non armou mal lío a comision d' abastos dando órdes pra que se fixe un número n-as poyas de pantrigo que se fan n-os fornos d' a capital.

A don Agustín Fernández tocoulle o número seis, y-a don Eduardo León o nove.

Fixo tal pra que os forneiros non disen unha fariña por outra e non andivesen ás furtadelas n-o peso. Poñamos por caso que calquera día hay unha queixa, ben d' o pantrigo marcado c-o número seis, xa d' o que ten por marca o número nove. Non tendo as poyas dereito nin rivés, votense vóstés á saber cal é o número 6 e cal ó 9 pra lle imponer á multa á quen á mereza. O problema non é froxo, pois ambos números veñen á ser o mesmo segun se lle antoxe á quen venda ou marque.

Esto lémbreme ó d' aquel usureiro que rifándolle o confesor por que levaba o nove por cen de rédetos, cans' de confesarse sin que lle votasen a ausulucion, e non querendo pa sar pol-a rebaixa qu' o crego lle propoñía, dí xolle unha vez resoltamente: «Non ten pizca de razón, señor Crego, n-eso d' o seis

e d' o nove. Vosté xuzga as cousas así por que mira d' a terra pr' o céu y-o número 9 craro está que ten que miralo como é; mais Dios que mira dende o céu, velle as cousas d' outra maneira, é decir, de riba pr' abaixo, e por eso o 9 que nos vemos, élle pr' él un 6, tan feito e dereito que non lle ten volta.

Si c-o dito non lle abonda, eu non me volvo á confesar d' eses piques pol-os que tanto me roña: estándolle á ben con Dios, pouco lle me dá quedar ben ou mal c-os cregos cativos e regateiros como vosa reverencia.

QUEN PREITEA...

Nantronte a Vicentiña
d' o Pazo, qu' é muller muy virtuosa,
boa nai, amante esposa,
e segun moitos a mellor viciña,
non sei como ventou que seu Facundo
cortexaba outra moza compracente,
que segun dí a xente
xa tivera... eu non sei, cousas d' o mundo;
o conto foi que pl-a mor d' os celos
o marido e muller tanto rifaron
que viñeron ás maus, e non pararon
de turrar e turrar pol-os cabelos,
hastra que Xan Manuel d' as Madureiras
que por alí pasaba c' o seu gando,
o barullo notando,
de dous brincos rubiu as escaleiras
y-entrou pol a solaina berreando:
«¡Ei, Facundo, haxa paz: ei Vicentiña,
deixáibos de loitar e tei vergonza;
a min así me deran unha onza,
non me liaba co' a parenta miña!»

Anoxouse o Facundo pol-o feito,
e votándose ó Xan enfurecido,

déulle un golpe n-o peito
qu' o deixou sen alento e sin sentido.
Cando xa folguexar poido con calma,
dixo con certa sorna o magoado:
«¡Ves esta cruz? ¡Pois xuroche por ela
que ou o demo me leva en corpo e alma,
ou te deixo por portas n-o Xuzgado
como fixen c' o Roque Gandarela!
¡Baterme a min! Non pois, corrínche o mundo
cando andiven servindo ó rei co-as armas,
e nunca tal me sucedeu, Facundo.
¡Inda ten que nacer quen ha de darmas!»

Tal como Xan o dixo foi pr' o leito,
deu parte ó xuez n-a forma acostumada;
o esbribo, enteirándose d' o feito,
instruíu as promeiras dilixencias:
e veu o ciruxao, e por entrada,
dempois de barballar catro sentencias,
armouse de lanceta, e dilixente,
déulla dúas sangrias ó paciente

d' aquela caste, como lle chamamos
cantos con ollos espantados vemos,
como total-a sangre que criamos
d' o corpo nol-a sacan eses demos
a quês pra que nos maten lles pagamos.

O que pasou dempois ninguen poidera
cre-lo s' patente non o vira:
millor lle fora ó Xan que se morrera
dinantes que ó xuez tal parte dira,
y-o Facundo tamen mais lle valera
que cando co-él a sua muller rifara
por mais que lle batese, que calara,
pois falando en concencia
os dous a sua imprudencia
n-a xusticia pagárona ben cara.

A cúria d' a terriña
que de diante d' os preitos
ten o instinto d' as aves de rapiña;
q' entr' o papel sellado,
dilixencias e pagos de dereitos
deixa ó mais litigante arrouinado,
conforme co-a sentencia d' o xuzgado
—sin especial condanacion de costas—
d' o Facundo e d' o Xan, (sin que perderá
n-in perdoara un céntemo xiquera)
cobrou as onzas en castelos postas
n-a mesa d' o escribau; y os dous veciños
solo co-a gracia d' o Señor quedaron,
pois todo canto tiñan ll' embargaron,
eidos, chouza, xubencas e porquiños.

VALENTIN L. CARVAXAL

CANTARES GALLEGOS

Miniña, ti el-o demo
que sempre m' andas tentando,
que n-o rio que n-a fonte
sempre t' alcantró lavando,

O casado casa quer,
o solteiro non lla dan
o que ha de ser bô casado
debe saber ganar pan,

Pol-amor d' o voso galo
traedora, mala veciña,
pol-amor d' o voso galo
perdin á miña galiña,

Moreniño, moreniño
moreno com' unha mora,
non sei que ten ó moreno
que á todo ó mundo namora

Miniña ponte dereita
que teu pai te quer casar;
ben dereitiña me poño,
que non me podo baixar

O Riveiro é muy alegre
pol-o tempo d' a vendima,
que o beñen facer alegre
as nenas d' a ló d' arriba

Anque son d' aló d' arriba
anque son d' a Carrasqueira,
tamen sei beber o viño,
com' os guapos d' a ribeira,

Coidache porq' era probe
que xa me tiñas n-a man;
moitas cerdas ten un cocho
e mais non sai de marran,

CORREO "D' O TIO MARCOS".

D. E. R. D., Barcelona.—Queda suscrito
hastra fin de Xaneiro.

D. J. M. P., Sárria.—Enteirado d' a sua
carta e compracido.

D. A. Q., Barcelona.—Suscrito hastra fin
de Xaneiro.

D. M. G. S., Lugo.—Queda suscrito has-
tra fin de ano.

D. A. L., Guillarey.—Pagaron á seu nome
seis réas pol-a suscricion hastra 30 de Xaneiro,
e mandáronselle os números publicados.

D. F. B., Chantada, Sabiniao Escairon.—
Compracido.

D. F. P. P., Pontevedra.—Mandáronselle
os oito exemplares mais que pideo e d' hosa
en diante mandarásalle vinte. Os parrafeos
primeiros acabáronse e non pode s' rvi-lo. Gra-
cias pol-a propaganda que fai.

Sr. D. S. C., Allariz.—Queda suscrito e
pago hasta 30 de Xaneiro.

D. D. G. V., A. M., F. M. L., J. M. V., Si-
rria.—Comprindo a orden que dan suscritos
por seis meses. Non esquecese d' as cadelas.

D. R. G. é D. A. P., Chantada.—Anotados
n-a lista de suscritores. Pol-o correo foron os
números que pid'ron.

D. C. de A. B., Fonsagrada.—Moito me fi-
xo reir a sua carta. Chegaron as cadelas de
tres meses.

D. B. C., Carballiño.—Recibín a libranza
de seis pesetas, quedan pagos hastra fin de
Xaneiro os novos suscritores B. C., M. P.,
V. A., é C. C. Xuro que d' Ourense sairon os
números pra todos, pois ademais de ter con-
fianza n-os empregados, cóstame que se me-
teron n-o piquete. Os que faltaron alguén os
afanou n-esa vila. Mándolles outros.

D. F. M. S., Arbo.—Chegon a trinidad de
pesetas pol-a sua suscricion hastra o 30 d'
Abril. Tivo boa presa.

Imp. d' O ECO D' OURENSE
Alba, 15

ANUNCIOS

O TIO MARCOS D' A PORTELA, PARRAFEOS GALLEGOS.

Sai á luz en Ourense todol-os domingos en oito páxinas en folio, contendo artigos de costumes, poesias, efemérides, cantares e contos d'o pais gallego.

SUSCRICION

Seis reás cada tres meses.

ADMINISTRACION

Alba, 15, Ourense.

O pago d' as suscricións é por adiantado.
Os números soltos véndense á dez céntemos de peseta.
Os pagos faranse en sellos ou letras d' o xiro.

XASTRERIA

Quen á moda verdadeira
queira vestir hoxe en dia,
n-a excelente xastrería
qu' hay n-a rua de Pereira
fale c-o Xosé Maria.

Cantas prendas de vestir
os fillos d' Ourense tran
pra rumbar ese lucir,
alí todíñas se fan
que xa non hay mais pr' ond' ir.

GALZADO

O zapateiro Garcia
ten n-a sua zapateria,
com' é natural, zapatos
que non s' atopan n-o dia
tan feitiños e baratos.

Aproveitande a ocasion
os que tendo ou sin ter rendas
calzades n-a pobracion:
está n-a rua d' as Tendas,
praza d' a Constitucion.

Pra comidas e bó viño

buscande n-a vila nosa
a casa d' a Xenerosa
n-a rua d' o Pelourino.

N-ela limpo e con fartura
tanto se bebe e se come
por pouco, que non hay home
que non laude a baratura.